

Biblioteka
BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Cassandra Clare
“Infernal Devices: Clockwork Prince”

Copyright © 2010 by Cassandra Clare LLC

Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Dizajn korica: STARDUST LAB
www.stardust.rs

ISBN 978-86-7702-476-5

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

KASANDRA KLER

Mehanički princ

DRUGA KNJIGA SERIJALA

PAKLENE NAPRAVE

Preveo i prepevao sa engleskog
Miroslav Bašić Palković

**Čarobna
knjiga**

Za Elku
Khalepa ta kala

„Hoću da znate da bejaste poslednjim snom duše moje. Otkad vas upoznah, muči me kajanje za koje pomislih da me nikada više neće moriti, i slušam šapate starih glasova što me vuku dalje, za koje pomislih da su zanavek utihnuli. Javljaju mi se nagoveštaji zamisli o novim težnjama, svežim počecima, da se otarasim učmalosti i zanosa i ponovo se vratim borbi od koje odavno odustah. Sve je to san, samo san, koji ničemu ne vodi...”

Čarls Dickens, „Priča o dva grada”

UVOD

Odbačeni mrtvi

Gusta magla zaprečavaše i zvukove i vidik; na mestima gde se razila, Vil Herondejl mogao je videti kako se ulica uzdiže ispred njega, klizava, mokra i crna od kiše, a mogao je da čuje i glasove mrtvih.

Nisu svi Senolovci mogli da čuju duhove, sem ako duhovi ne bi poželeli da ih čuju, ali Vil je bio od onih malobrojnih koji su mogli. Kako je prišao starom groblju, glasovi se uzdigoše poput neujednačenog hora: vapaji i kuknjava, vrisci i režanje. Među ovim humkama nije vladao mir, ali Vil toga beše svestan: ovo mu nije bila prva poseta Groblju Ukrštenih kostiju blizu Londonskog mosta. Dao je sve od sebe da zapreči graju, podigavši ramena kako bi mu okovratnik pokrio uši, oborene glave, dok mu je sipeća kišica vlažila crnu kosu.

Ulaz se nalazio na sredini ulice: dvokrilna kapija od kovanog gvožđa ugrađena u visoku kamenu ogradu. Običnjaci koji bi tuda prošli videli bi debeli lanac kojim je kapija bila svezana, i znak na kojem je pisalo da je groblje zatvoreno – kakvo je bilo već petnaest godina, otkad je jedno telo pokopano tu. Kada se Vil približio kapiji, nešto što nijedan običnjak ne bi video ovaplotilo se usred magle: veliki bronzani zvekir u obliku šake, koščatih, mršavih prstiju. Iskreveljivši se, Vil posegnu rukom zaštićenom rukavicom da podigne zvekir i pusti ga jednom, dvaput, triput, na šta praznjikavi zveket odjeknu noćnom tamom.

Sa druge strane kapije, izmaglica se dizaše od tla poput pare, sakrivajući nadgrobne spomenike i izdužene, nejednake trake zemlje između njih. Izmaglica polagano poče da se zgušnjava, poprimajući sablasni plavičasti odsjaj. Vil uhvati rukama šipke na kapiji; studen iz metala probi mu se kroz rukavice sve do kostiju, pa se stresao. I to ne bilo kakva studen – kada se duhovi dignu, oni povuku energiju iz svoje okoline, lišavajući vazduh i prostor oko sebe toplote. Vilu se naježi koža na potiljku kada je plava izmaglica polagano poprimila oblik neke starice u odrpanoj odeći i beloju pregači, pognute glave.

„Zdravo da si, Mol”, reče Vil, „Večeras mi posebno dobro izgledaš, ako smem da primetim.”

Duh podiže glavu. Stara Moli bila je postojan duh, jedan od jačih na koje je Vil naišao. Čak i kada se mesečina probila kroz otvor u oblacima, ona ni tada nije izgledala providno: telo joj beše čvrsto, kosa uvijena u debelu žučkasto-sedu pletenicu preko ramena, dok je grube, crvene ruke držala na kukovima. Samo joj oči behu isprazne, dva plava plama što treperiše duboko u njima.

„Vilijame Herondejle”, rekla je, „tako si se brzo vratio?”

Prišla je kapiji onim klizećim pokretima svojstvenim duhovima. Stopala joj behu bosa i prljava uprkos činjenici da nije dodirivala tlo.

Vil se nasloni na kapiju: „Znaš i sama da mi je nedostajalo to tvoje lepuškasto lice.”

Iscerila se, oči joj zatrepčaše i on joj na to nazre lobanju pod poluprozirnom kožom. Iznad njih, oblaci se ponovo sabiše jedni uz druge, crni, uskomešani, zaprečavajući mesec. Vil se usput zapita šta li je to Stara Moli učinila da bi je pokopali tu, daleko od osveštanog zemljišta. Ti šaputavi glasovi pokojnika uglavnom su

pripadali bludnicama, samoubicama i nedonoščadi – odbačenim mrtvacima koje nisu mogli da sahrane na crkvenom groblju. Mada, Moli jeste uspela da svoju nepriliku učini unosnom za sebe, pa je možda i nije bilo briga.

Zacerekala se: „I šta si ono beše ’teo, Senolovče mlađahni? Malfaški otrov? Imam ti ja tutekar kandžetinu moraška demona, fino uglancanu, otrov na njenom vrhu sasvim je nevidljiv...”

„Ne”, reče joj Vil, „ne treba mi to. Treba mi prašak demona forai, fino samleven.”

Moli okrenu glavu u stranu da bljucne snop plave vatre. „A šta će jednom finom gospodičiću poput tebe tako nešto?”

Vil uzdahnu u sebi; Molino nećkanje bilo je deo cenkanja. Magnus je već više puta slao Vila Staroj Moli, jednom po neke smrdljive crne sveće koje su se lepile za kožu kao katran, jednom po kosti nerođenog deteta, i jednom po vreću vilinskih očiju iz koje mu je krv procurila na košulju. Prašak demona forai zvučao je čak i prijatno u poređenju sa tim.

„Misliš da sam glupava”, nastavi Moli. „Ovoj’ neka zamka, jelda? Da me vi Divovi u’vatite da prodajem tako nešto, pa da Stara Moli dobije po glavi, da, da!”

„Pa, ti si već mrtva”, Vil dade sve od sebe da ne zvuči previše iznervirano. „Ne znam šta to misliš da bi Klava sad više mogla da ti uradi?”

„Ih!”, prazne joj oči zatreperiše. „Zatvori Tihe bratije, oni pod zemljom, primaju i žive i mrtve, znadeš ti to i sam, Vile Herondejle!”

Vil podiže obe ruke u vazduh. „Nema nikakvih smicalica, stara moja. Sigurno si čula kakve glasine kolaju Podzemnim svetom. Klava ima i važnija posla od jurenja duhova koji valjaju demonske praškove i vilinsku krv.” Nagnuo se napred: „Ponudiću ti dobru cenu.” Izvukao je kesu od batista iz džepa, pa zanjihao

njome u vazduhu. Zazveckala je kao da je puna novčića. „Svi odgovaraju tvom opisu, Mol.”

Poletni se izraz pojavi na njenom mrtvom licu i ona se ovaplotila u dovoljnoj meri da mu uzme kesu. Gurnula je ruku u nju i izvukla dlan pun prstenja – zlatnih burmi, svih u obliku isprepletane omčce odozgo. Stara Moli je, kao i mnogi drugi duhovi, većito tragala za amajlijom, nečim izgubljenim iz prošlosti što bi joj konačno omogućilo da umre, sidrom koje je drži zarobljenom na ovom svetu. U njenom slučaju, radilo se o njenoj venčanoj burmi. Svi su verovali, kao što Magnus reče Vilu, da je taj prsten odavno nestao, zakopan u mulju Temzinog korita, ali je ona rado primala bilo kakvu vreću napunjenu pronađenim prstenjem u nadi da će se ispostaviti da je neki od njih njen. Što se dosad nije desilo.

Bacila je prstenje nazad u kesu, koja nestade negde na njoj mrtvoj, pa mu je zauzvrat pružila fišek sa praškom. Tutnuo ga je u džep sakoa, taman kada duh poče da treperi i nestaje. „Ček', ček', Mol. Nisam ti večeraske samo zbog toga došao.”

Duh je treperio pred njim dok se pohlepa u njoj borila sa nestrpljenjem i naporom da zadrži vidljivost. Naposletku je progundala: „No, dobro. Šta si još 'teo?”

Vil oklevaše. Magnus ga nije poslao zbog ovoga; ovo je hteo da uradi zbog sebe. „Ljubavni napici...”

Stara Moli se zaceni od cerekanja. „Ljubavi napici?! Za Vila Herondejla? Vala, ne liči na mene da odbijem nekog ko plaća, al' svakom muškom koji izgleda kô ti, svakako ne treba ljubavni napitak, ja da ti kažem!”

„Ne”, reče Vil, sa blagim očajem u glasu, „tražim suprotno od toga, zapravo – nešto što bi okončalo zaljubljenost.”

„Napitak mržnje?”, Mol beše dobrano razgaljena.

„Nadah se nečemu bližem ravnodušnosti? Trpljenju...?”

Ispustila je neki zvuk sličan frktanju, koji zazvuča zapanjujuće ljudski za jednog duha. „Ne volim što ti ovo moram kasti, Dive, al’ ako oćeš da te kaka cura zamrzi, ima podosta laganijih načina da to ostvariš! Ne treba ti moja pomoć s tom siroticom.”

I na to i nestade, zakovitlavši se u oblačku izmaglice među grobovima. Vil uzdahnu gledajući za njom. „Ne za nju”, reče u po glasa, mada nije bilo nikoga da ga čuje, pa je oslonio glavu o hladnu gvozdenu kapiju, „već za mene...”

1.

VEĆNICA

*Odozgo hodnika otmeni svod,
visoko širi lukove glomazne,
anđela lebdećih pun mu obod
što u sebi nose darove razne.*

Lord Alfred Tenison, „Palata umetnosti”

„O, da. Zaista izgleda onako kako sam i zamišljala”, reče Tesa, nasmešeno se okrenuvši prema momku koji je stajao pored nje. Maločas joj je pomogao da preskoči neku baricu, pa mu se šaka učtivo zadržala na njenoj ruci, tik iznad lakta.

Džems Karsters joj je uzvratio smešak, otmen u svom tamnom odelu, srebrne kose zamršene vetrom. Druga mu je šaka ležala na štapu sa drškom od žada, a ako neko u gomili ljudi što se vrzmahu oko njih i jeste pomislio da je čudnovato da neko tako mlad mora da koristi štap, ili ako im se njegova put ili crte lica učiniše neobičnim, ipak nisu zastajali da pilje u njega.

„To računam kao dobar znak”, reče Džem. „Već sam se, znate, zabrinuo da će sve na šta naidete u Londonu za vas predstavljati razočarenje.”

Razočarenje. Tesin brat, Nejt, onomad joj je obećao sve i svašta u Londonu – novi početak, divno mesto na kojem bi živeli, grad golemih zgrada i prekrasnih parkova. Tesa je umesto toga naišla samo na užase i izdaju, i na opasnost kakvu nije ni zamišljala. A opet...

„Pa, nije baš sve bilo tako”, nasmešila se Džemu.

„Drago mi je što to čujem”, glas mu beše ozbiljan, nimalo šaljiv. Podigla je pogled od njega prema veličanstvenom zdanju što se uzdizalo pred njima, Vestminsterskoj Opatiji sa svojim čuvenim gotskim tornjevima što stremiše nebu pod oblake. Sunce se svojski trudilo da se probije kroz magličaste oblake, te je opatija bila obasjana tananim sunčevim zracima.

„Stvarno je tu?”, upitala je Džema čim ju je poveo napred, prema ulazu u opatiju. „Deluje mi tako...”

„Običnjački?”

„Htedoh reći krcato.” Opatija je toga dana bila otvorena za posetioce koji su se u čitavim skupinama rojili oko njenih ogromnih dveri, većinom držeći Bedekerove vodiče u rukama. Skupina američkih turista – sredovečnih žena u staromodnoj odeći što romoriše naglaskom zbog kojeg Tesa načas oseti setu za zavičajem – prošla je pokraj njih žurno se penjući stepeništem za nekim stručnim vodičem koji ih je vodio u obilazak opatije. Džem i Tesa se bez po muke utopiše među njih.

Unutrašnjost opatije osećala se na hladni kamen i metal. Tesa se osvrnula oko i iznad sebe, diveći se veličini toga mesta. Pokraj nje, Institut je ličio na seosku crkvicu.

„Obratite pažnju kako je crkvena lađa podeljena na tri dela”, izdeklamovao je vodič, krenuvši da objašnjava kako su manje kapelice oivičavale istočnu i zapadnu stranu opatije. Tim mestom vladao je tajac iako nikakvo bogoslužjenje nije bilo u toku. Dozvolivši Džemu da je povede u istočni deo crkve, Tesa je zapazila da gazi po kamenu sa uklesanim datumima i imenima. Znala je da su slavni kraljevi, kraljice, vojnici i pesnici sahranjeni u Vestminsterskoj Opatiji, ali nije baš očekivala da će stajati na njima.

Ona i Džem naposljetku usporiše u jugoistočnom uglu crkve. Rasplinuta dnevna svetlost prodirala je kroz rozetu iznad njih. „Znam da žurimo na sastanak Saveta”, reče Džem, „ali hteo sam da vam ovo pokažem.” Pokazao joj je rukom oko njih: „Pesničko ćošće.”

Tesa je, naravno, čitala o tom kutku, u kojem su pokopani slavni engleski pisci. Videla je Čoserovu sivu kamenu kriptu sa sve svodom iznad nje, kao i druga poznata imena: „Edmund Spenser, oh, Samjuel Džonson”, reče zadivljeno, „i Kolridž, i Robert Berns i Šekspir...!”

„On vam zapravo i nije tu sahranjen”, reče joj Džem brže-bolje. „Ovo je samo spomenik. Isto važi i za Milтона.”

„Oh, znam, ali...”, pogledala ga je osećajući da se crveni. „Ne mogu da objasnim. Kao da sam među prijateljima tu među ovim imenima. Znam da je šašavo....”

„Nije uopšte šašavo.”

Nasmešila mu se: „Kako ste znali da bih baš ovo volela da vidim?”

„Kako ne bih znao?”, rekao je. „Kad pomislim na vas, a niste prisutni, u glavi vas odmah zamislim sa kakvom knjigom u ruci.” Sklonio je pogled od nje izgovarajući te reči, ali mu je ona ipak zapazila blago rumenilo na jagodicama. Bio je toliko bled, da mu nikada ne bi uspelo da prikrije makar i najneprimetnije rumenilo, pomislila je, pa se iznenadila prisnošću te pomisli.

U protekle dve nedelje Džem joj je postao veoma drag; Vil ju je svojski izbegavao, Šarlota i Henri bili su zauzeti poslovima Klave i Saveta i upravljanjem Instituta – čak se i Džesamina večito činila prezaokupljena. Džem je, međutim, uvek bio tu. Izgleda da je ozbiljno prihvatio ulogu njenog vodiča po Londonu. Već su bili do Hajd parka i Kraljevske botaničke bašte u Kjuu, do

Narodne galerije i Britanskog muzeja, London Tauer i Kapije izdajnika¹. Bili su da gledaju mužu krava u parku Sent Džems, a obišli su i prodavce voća i povrća koji nude svoju robu u Kovent Gardenu. S nasipa su posmatrali i barke što plove po osunčanoj Temzi, i jeli nešto nazvano „držač vrata”, što jeste zvučalo grozno, ali se ispostavilo da je zapravo hleb sa maslacem i šećerom. Kako su se dani nastavljali, Tesa je primetila da se polagano oslobađa skrušenosti, nadurenosti i povučenosti zbog Nejta i Vila i gubitka svog starog života, poput cveta koji se probija kroz smrznuto tlo. Čak je par puta zatekla sebe nasmejanu, i to zahvaljujući Džemu.

„Pravi ste drug”, uzviknula je. Pošto, na njeno iznenađenje, nije ništa rekao, dodala je: „Ja se bar nadam da smo drugovi. I vi tako mislite, jelda, Džem?”

Okrenuo se da je pogleda, ali nije stigao da odgovori pošto se neki gotovo zagrobni glas začuo iz senki:

*„O smrtnici, gledajte u strahu!
Tela ljudska u pepelu i prahu:
kol'ko kraljevskih kostiju
spi u ovom hladnom kamenju!”*

Neka je mračna prilika kročila između dva spomenika. Dok je Tesa krenula da iznenađeno trepće, Džem reče, sa veselom pomirenošću: „Vile, ipak si rešio da nas počastvuješ svojim prisustvom?”

„Nisam nikad ni rekao da neću doći”, Vil je krenuo ka njima, te je svetlost kroz rozetu pala na njega da mu osvetli lice. Tesa čak ni sada nije mogla da ga pogleda a da joj se ne stegne nešto u grudima, da joj srce bolno ne zastane. Crne kose, plavih

¹ Traitor's Gate – kapija na reci Temzi kroz koju su zatočenici uvođeni barkama u kulu Sent Tomas i potom u Tauer. (Prim. prev.)

očiju, prefinjenih jagodica, gustih crnih trepavica, čulnih usana – posedovao bi gotovo žensku lepotu da nije bio toliko visok i mišićav. A ona je onomad prešla prstima po tim rukama. Zнала je da su tvrde kao gvožđe, ispreplitanе čvrstim mišićima; a šake mu, kada ih je postavio na njen potiljak, behu tanane i gipke, mada isto tako i grube i nažuljane.

Otrgla je misli od takvih sećanja. Od sećanja nema nikakve koristi, pogotovo kada ste u sadašnjosti svesni istine. Vil jeste bio prelep, ali nije bio njen; nije bio ničiji. Bilo je nečega slomljenog u njemu, i kroz tu je pukotinu prodirala slepa svirepost, potreba da povredi i odgurne druge od sebe.

„Kasniš na sastanak Saveta”, reče mu Džem dobroćudno. Bio je jedini kojeg Vilova vragolasta pakost izgleda nije doticala.

„Morao sam da obavim neki zadatak”, reče Vil. Tesa je ovako izbliza videla da je bio umoran. Oči su mu se crvenile, podočnjaci mu behu gotovo ljubičasti. Odeća mu je bila izgužvana, kao da je u njoj i spavao, a trebalo je i da se ošiša. *Ali šta se to tebe tiče*, rekla je sebi strogo, sklanjajući pogled od mekih, crnih uvojaka koji su mu se obavijali iza ušiju i iza vrata. *Nije bitno kako izgleda ili kako provodi svoje vreme. Jasno ti je to dao do znanja.* „Pa, nije ni da ste se vi nacrtali tu tačno u minut.”

„Hteo sam da pokažem Tesi Pesničko ćoš”, reče Džem. „Mislio sam da bi joj se dopalo.” Govorio je toliko jednostavno i otvoreno, da niko ne bi ni posumnjao niti pomislio da je rekao bilo šta sem istine. Suočen sa njegovom prostodušnom željom da ugodi drugima, čak ni Vil, izgleda, nije imao šta neprijatno da kaže; prosto je slegnuo ramenima, pa je hitrim korakom krenuo ispred njih kroz opatiju prema Istočnom samostanu.

Tamo se nalazio četvrtasti vrt ograđen samostanskim zidinama oko kojeg su se šetali ljudi, tiho se došaptavajući kao da su i dalje

u crkvi. Niko od njih nije obraćao pažnju na Tesu i njene pratioce kada su prišli dvokrilnim hrastovim dverima ugrađenima u jedan od zidova. Osvrnuvši se oko sebe, Vil je izvukao stelu iz džepa kako bi njenim vrhom prešao po drvetu. Vrata nakratko zaiskriše plavim sjajem, a onda se i otvoriše. Vil je kročio unutra u pratnji Džema i Tese. Vrata behu teška, pa se zatvoriše uz glasan tresak za Tesom, zamalo joj uhvativši suknje; na vreme ih je povukla, te se hitro odmakla i okrenula u gotovo mrklom mraku. „Džeme?”

Neka svetlost najednom blesnu; Vil je u ruci držao svoju kamen-runu. Našli su se u nekoj velikoj kamenoj prostoriji zasvođene tavanice. Za pod se činilo da je od cigala, a u jednom kraju sobe nalazio se neki oltar. „U odaji Piks² smo”, reče. „Nekada je tu bila riznica sa sanducima punim zlata i srebra duž zidova.”

„Senolovačka riznica?”, Tesa se dobrano zbunila.

„Ne, nego britanska kraljevska riznica – otuda i ovoliko debeli zidovi i dveri”, reče Džem. „Mada smo mi, Senolovci, oduvek imali otvoren pristup”, nasmešio se njenom izrazu lica. „Svi su se monarsi kroz vekove držali uz Divove, barem potajno, ne bi li zaštitili svoja kraljevstva od demona.”

„Ne i u Americi”, reče Tesa svojski, „mi nismo monarhija...”

„Ništa se ti ne boj, imate i vi deo vlade zadužen za saradnju sa Divovima”, reče Vil prilazeći oltaru. „To je nekada bilo ministarstvo rata, ali sada imaju odsek u ministarstvu pravde...”

Prekinuo se kada se oltar bučno pomakao u stranu otkrivajući pod sobom mračnu, praznu rupu. Tesa je među senkama mogla da nazre jedva приметно treperenje svetlosti. Vil se spustio u rupu da kamen-runom osvetli tamu.

Pošavši za njim, Tesa se zatekla u dugačkom nagnutom kamenom prolazu. Kamen na zidovima, podu i tavanici bio je

---

² Piks (engl.) – darohranilica ili kutija sa hostijama. (Prim. prev.)

isti, ostavljajući utisak da je prolaz prosečen kroz stenu, mada nije bio grub već gladak. Na svakih par stopa kamen-rune u obliku baklje gorele su u držačima u obliku ljudske šake koja se probija kroz zid držeći ih prstima.

Oltar je skliznuo za njima da zatvori rupu, i oni krenuše dalje. Prolaz je usput počeo strmije da se spušta. Lampe su gorele plavičasto-zelenim sjajem, osvetljavajući slike uklesane u kamenu; isti se motiv iznova i iznova ponavljao – anđeo koji okružen plamtećom vatrom koji izranja iz jezera noseći mač jednom rukom i pehar drugom.

Na kraju se konačno nađoše pred velikim srebrnim dvokrilnim vratima. Na oba krila bili su urezani znakovi koje je Tesa i ranije vidala – četiri spojena C. Džem je uperio rukom u njih. „To označava Klavu, Savet, Zavet i Većnika³“, reče, pre nego što je stigla da ga uopšte pita.

„Većnik. On je... na čelu Klave? Kao neki kralj?”

„To ti baš i nije toliko nasledan položaj kao kod ostalih monarha”, reče Vil. „Biramo ga, kao predsednika ili premijera.”

„A Savet?”

„Uskoro ćeš i njih videti”, Vil je odgurnuo vrata.

Tesa je zinula u čudu. Brže-bolje je zatvorila usta, mada je usput primetila Džemov šeretski izraz dok je stajao sa njene desne strane. Prostorija sa druge strane vrata bila je jedna od najvećih koje je ikada videla, ogroman zasvođeni prostor čije tavanice behu oslikane zvezdama i sazveždima. Veliki luster u obliku anđela koji drži bukćeće baklje visio je sa najviše tačke kupolastog plafona. Ostatak sobe bio je uređen u obliku amfiteatra sa dugim, kružnim klupama. Vil, Džem i Tesa stajali su na samom vrhu stepeništa koje se pružalo po sredini prostora za sedenje, čije su tri

³ Na engleskom: Clave, Council, Covenant i Consul. (Prim. prev.)

četvrtine bile ispunjene ljudima. U samom dnu stepeništa nalazila se uzdignuta platforma uz nekoliko neudobnih drvenih stolica visokog naslona koje nisu delovale nimalo prijatne za sedenje.

Na jednoj od njih sedela je Šarlota; pokraj nje – Henri, razrogačen i napet. Šarlota je smireno sedela sa rukama u krilu; samo neko ko je dobro poznaje primetio bi joj napetost u ramenima i čvrsto stegnuta usta.

Ispred njih, za nekom vrstom govornice – mada je ova bila šira i duža od obične govornice – stajao je neki visoki muškarac, dugačke, svetle kose i guste brade; bio je plećat, i preko odeće je poput sudije nosio dugačku crnu odoru, po čijim su se rukavima blistale izvezene rune. Na niskoj stolici pored njega sedeo je neki stariji muškarac, prosede smeđe kose, lica glatko izbrijanog, ali usahlog i oštro izboranog. Odora mu je bila teget boje, a na prstima su mu se presijavali dragulji kada bi pomerio šaku. Tesa ga je prepoznala: Istražilac Vajtlo, ledenog glasa i ledenih očiju, koji je propitivao svedoke u ime Klave.

„Gospodine Herondejle”, reče plavokosi čovek pogledavši Vila, te mu se usne trgnuše u osmejku. „Baš lepo od vas što ste nam se pridružili. I od vas, gospodine Karsterse. A vaša pratilja mora da je...”

„Gospođica Grej”, Tesa reče pre nego što je uspeo da završi, „gospođica Grej od Njujorka.”

Blagi se žamor proširio prostorijom, sličan zvuku povlačenja talasa. Osetila je da se Vil pored nje zgrčio i da je Džem uvukao dah kao da hoće da progovori. *Prekida Većnika*, učinilo joj se da je neko rekao. Dakle, ovo je Većnik Vejland, glavni zvaničnik Klave. Osvrnuvši se po odaji, ugledala je nekoliko poznatih lica – Benedikta Lajtvuda, oštrog, kljunastog lica i uštogljenog držanja; i sina mu Gabrijela Lajtvuda, razbarušene kose, koji je, ukipljen,

gledao pravo ispred sebe; crnooku Lilijan Hajsmi; srdačnog Džordža Penhaloua; pa čak i Šarlotinu zastrašujuću tetku Kalidu, čija je kosa bila pokupljena na glavi u gustim, sedim talasima. Bilo je i mnogih drugih lica koje nije znala. Kao da je gledala neku slikovnicu koja prikazuje sve narode ovog sveta. Bilo je plavokosih Senolovaca sličnih Vikinzima, a i jedan tamnopusi muškarac koji je izgledao kao neki kalif iz njene ilustrovane „Priče iz hiljadu i jedne noći”, kao i neka Indijka u predivnom sariju opervaženom srebrnim runama. Sedela je pored neke druge žene, koja je okrenula glavu gledajući u njih. Nosila je otmenu svilenu haljinu, a lice joj je bilo kao Džemovo – istih tih lepih, tananih crta, istih iskošenih očiju i jagodica, mada je njena kosa bila crna, dok je njegova, zajedno sa očima, bila srebrna.

„Dobro nam došli, onda, gospođice Tesa Grej od Njujorka”, reče Većnik sa zanimanjem. „Cenimo što ste nam se danas pridružili. Koliko sam shvatio, vi ste već odgovorili na popriličan broj pitanja londonske Enklave. Nadao sam se da biste bili voljni da nam odgovorite još na koje.”

Tesa je ukrstila pogled sa Šarlotinim na drugom kraju prostorije. *Da li bi trebalo?*

Šarlota joj gotovo neprimetno klimnu. *Samo napred.*

Tesa je ispravila leđa. „Svakako, ako tako želite.”

„Pridite, onda, večničkoj klupi”, reče Većnik, na šta je Tesa shvatila da sigurno misli na dugačku, uzanu drvenu klupu koja je stajala ispred govornice. „A mlada gospoda, vaši prijatelji, mogu da vas doprate”, dodao je.

Vil je promrmljao nešto sebi u bradu, ali toliko tiho da ga Tesa nije čula; uz Vila sa leve i Džema sa desne strane, Tesa je krenula stepenicama sve do klupe pred govornicom. Nesigurno se zaustavila iza nje. Ovako izbliza, videla je da Većnik ima tople